

«Ἱεραρχῶν ὠραιότης,... Ρηγῖνε τὸ μέγα κλέος...
ρῦσαι παντοίων κινδύνων»

«Τὴν ποιμένην Σου (Ρηγῖνε) σῶζε ταῖς πρεσβεΐαις Σου»
(Καيسάριος Δαπόντες)

Εἶναι νὰ μὴν δοξάζει κανεὶς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὅταν σὲ καιροὺς κινδύνου καὶ ἀναγκῆς οἱ Ἅγιοι, οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ ἐπεμβάινουν μὲ θαυμαστὸ τρόπο καὶ ἀνοίγουν διάπλατα τὴν συρρικνωμένη ἀπὸ θλίψη καὶ ἀπόγνωση ψυχὴ καὶ τῆς χαρίζουν τὴν παραμυθία καὶ τὴν ἐλπίδα; Γιατὶ ὅλοι μας, λίγο-πολύ, ζοῦμε καθημερινὰ τὸ μεγαλο

θαῦμα τῆς Δημιουργίας μὲ τὸν ἥλιο ποὺ ἀνατέλει καὶ τὸ βράδυ μὲ τὸ ἀστροστόλιστο στερέωμα καὶ τὸ χρυσαφένιο φῶς τῆς σελήνης, κι ἄλλα πολλά, ὥστόσο πολλοὶ ἀπὸ μᾶς ἀδιαφοροῦμε καὶ λησμονοῦμε ἐκεῖνο τὸ βαθὺ ψαλμικὸ λόγιο: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας..» (Ψαλμ.103, 24). Κι αὐτὸ γιατί ἐπιθυμοῦμε ἡ δικιά μας σοφία νὰ εἶναι ἀνώτερη ἐκείνης τοῦ Δημιουργοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπιστοῦμε,

ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ θέλημά Του μόνο καὶ μόνο νὰ γίνῃ τὸ δικό μας. Ἔτσι ἔρχονται οἱ Ἅγιοι, ποὺ εἶναι «κανόνες πίστεως», νὰ μᾶς θυμίσουν σὲ ὥρες πειρασμῶν καὶ σκληρῶν δοκιμασιῶν, πὼς εἶναι σιμά μας πάντα ὁ Θεός, ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ «ἔλθωμεν εἰς ἐαυτὸν» καὶ νὰ ζητήσουμε τὴ συνδρομὴ καὶ βοήθειά Του.

Ἕνα θαυμαστὸ σημεῖο, μιὰ ὑπενθύμιση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ θὰ ἀναφερθεῖ στὴ συνέχεια, ἀπὸ τὴν πρόσφατη σφοδρὴ καταιγίδα ποὺ ἔπληξε τὴ Σκόπελο. Σημεῖο ἀδιαμφισβήτητο καὶ φανερό, ποὺ φανερώνει ἀπόλυτα τὴν ἔγνοια τοῦ Πολιούχου τῆς νήσου καὶ τὴν ἀδιάλειπτο παρουσία Του ἀναμέσά μας.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, λοιπόν, τῆς Τρίτης 22 Σεπτεμβρίου 2015, ποὺ μαίνονταν ἡ καταιγίδα καὶ τὰ νερὰ τῆς πυκνῆς βροχόπτωσης εἶχαν σχηματίσει ἐπικίνδυνους χειμάρους, ποὺ μὲ ὁρμὴ παρέσυραν τὰ πάντα, μιὰ ἰσχνὴ μὲν, ἀλλὰ τόσο παραμυθητικὴ ἐλπίδα ἀπόμεινε ἀσβυστὴ μέσα σὲ κεῖνο τὸ χαλασμό: τὸ ἀκοίμητο καντήλι τοῦ Ἁγίου Ρηγίνου ποὺ ἔκαιγε μέσα στὸ εἰκονοστάσι, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὸν τόπο, ὅπου κατὰ τὴν παράδοση μαρτύρησε ὁ Ἅγιος.

Μπορεῖ τὸ ποτάμι νὰ σκέπαζε τὸ εἰκονοστάσι, μπορεῖ ἡ καταιγίδα νὰ σάρωνε τὰ πάντα, ὅμως τὸ εἰκονοστάσι ἔμεινε στερεωμένο ἐκεῖ. Καὶ τὸ κυριώτερο, τὸ καντήλι ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔσβυσε... Πολλοὶ τὸ εἶδαν καὶ ἐθαύμασαν, περισσότεροι δὲ

κατάλαβαν ότι ο Άγιος ήταν παρών και κανείς κατοικος ή επισκέπτης -γιατί είναι εποχή όπου στο νησί συνεχίζεται ή τουριστική κίνηση- δεν έπαθε τίποτε.

Αλήθεια, τι άλλο θεοσημεῖο θέλαμε να δοῦμε τὴ βραδυὰ ἐκείνη;

Προσωπικὰ δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε. Μόνο νὰ ἐπαναλάβω τὸ ὑπέροχο Μεγαλυνάριο πὺν ἔγραψε εὐλαβῆς Σκοπελίτης ἱεροψάλτης στὰ τέλη τοῦ 19^{ου} μὲ ἀρχὲς τοῦ 20^{ου} αἰῶνα , ὅταν ἄρχισε, πανηγυρικῶ τῶ τρόπῳ, νὰ τιμᾶται ὁ Ἅγιος:

«Φύλαττε τὴν ποίμνην Σου ἄτρωτον,

ἀπὸ πάσης νόσου καὶ ἀναγκῆς βροτολοιγοῦ...».

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός